

ΕΤΟΣ Ε'.
ΑΡΙΘ. 58.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΣΤΩΒΡΙΟΣ 1872.

Τιμή ἑτησία, Ἀθηνῶν λ. 50
" " Ἐπαρχιῶν " 60

ΑΙ ΑΠΕΡΑΝΤΟΙ ΠΕΔΙΑΔΕΣ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΜΙΣΣΙΣΣΙΠΠΗ.

Ἔχετε βεβαίως ἀκούσει πολλὰκις περὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐὰν ἀνοίξητε τὸν χάρτην τοῦ κόσμου θὰ ἴδῃτε, ὅτι ἡ χώρα ἐκείνη κεῖται εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν καὶ ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ πρὸς δυσμᾶς μήκος 3,300 περίπου μιλίων.

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι εἶναι 15κις μεγαλειότεραι τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἑκτασίν· ὑπερτέρουσι δὲ αὐτὴν ὡς καὶ πάσας τὰς χώρας τῆς οἰκουμένης κατὰ τὸ μέγεθος τῶν ποτάμῶν, λιμνῶν, πεδιάδων, καταρρακτῶν, καὶ τὴν ἑκτασίν καὶ πλουσιότητα τῶν μεταλλείων των.

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι ἔχουσι προσέτι σχεδὸν τόσων μιλίων σιδηροδρόμους ὅσοι εἶναι οἱ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ κόσμου ὁμοῦ.

Εἰς τούτων τῶν σιδηροδρόμων, ὁ μακρότερος, ἀρχεται ἀπὸ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ φθάνει μέχρι τοῦ ἀγίου Φραγκίσκου τῆς Καλιφορνίας, ἥτοι 3,100 μιλίων τὸ μήκος.

Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος διέρχεται διὰ πεδιάδων, ποταμῶν καὶ ὄρεων, ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων μάλιστ' ἀνέρχεται εἰς τὸ ὕψος τῆς διηνεκοῦς χιόνος· εἰς τι δὲ μέρος ὑπάρχει φάραξ· τις πολλῶν μιλίων τὸ μήκος, τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθησαν νὰ σκεπάσωσι με σανίδας, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται ἡ διάβασις τῆς ἀμαξοστοιχίας ἕνεκα τῆς μεγάλης ποσότητος τῆς πιπτούσης χιόνος.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστάνει εἰς τὸ ὀπισθεν αὐτῆς μέρος ἀτμαμαξοστοιχίαν ὁδεύουσαν διὰ μιᾶς τῶν μεγάλων πεδιάδων τῆς χώρας πρὸς τὴν Καλιφορνίαν. Αἱ πεδιάδες αὗται βρίθουσι ποικίλων καὶ πολυπληθῶν ζῶων καὶ θηρίων, οἷον λύκων, ἀρκτων, πανθῆρων, ἀντελόπων, βουδάλων κλπ.

Κυττάζετε πόσον πεφοβισμένοι φαίνονται οἱ ἀντέλοπες εἰς τὴν θέαν καὶ τὸν κρότον τῆς ἰσχυρᾶς καὶ τρομερᾶς ἀτμαμάξης! φεύγουν—τρέχουν· ἀλλ' ἡ ἀτμαμάξα μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς μεγαλοπρεποῦς συνοδείας τῶν ὠραίων ἀμαξῶν τοὺς καταφθάνει καὶ τοὺς διαβαίνει καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τοὺς ἀφίνει ὀπίσω! ἀθῶα πλάσματα! σταματοῦν καὶ μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀπορίας θεωροῦν τὸν γίγαντα προβαίνοντα ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ του, ὡς νὰ ἔλεγον, Τί νὰ ᾔται ἀρὰ γε τὸ τέρας τοῦτο;

Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος εἶναι ὁ μήκιστος ἐν τῷ κόσμῳ αἱ δὲ ἀμαξαι διὰ τοὺς ἐπιβάτας μεγαλοπρεπέσταται. Οἱ ἐπιβάται ἐδρίσκουσιν ἐν αὐταῖς δωμάτια τοῦ ὕπνου, αἰθούσας πρὸς διασκεδάσιν, ξενοδοχεῖα, κουρεῖα, καὶ ἐν γένει πάντα ὅσα χρειάζεται καὶ ἐπιθυμεῖ ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὰς ἐξ ἡμέρας τὰς ὁποίας διαπαντ' ἀπὸ Νέας Ὑόρκης εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῶν ἀμαξῶν, ἂν καὶ κατὰ διαστήματα σταματᾷ ἡ ἀμαξοστοιχία δι' ἐπιβάτας, ὕδωρ κλπ. Οἱ ἐπιβάται ὅμως δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τρώγωσιν

εἰς τὰ ξενοδοχεῖα ἐκεῖνα, ἀλλὰ δύνανται νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ζωτροφίας ἰδίας.

Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος ἤρξατο συγχρόνως ἐκ τῶν δύο ἄκρων του, τῆς Νεβράσκας πρὸς ἀνατολὰς καὶ τοῦ Σακραμέντου πρὸς δυσμὰς· οἱ δ' ἐργάται συνηγήθησαν ἐπὶ τῶν Βραχυδῶν λεγομένων ὁρέων, περὶ ὧν προηγουμένως ὠμιλήσαμεν, καὶ ἐκεῖ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν Πολιτειῶν φέροντες ἕκαστος ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν καρφίον, ἤρισαν ἐπὶ πολὺ τίς τούτων ἦθελεν ἐμπήξει τὸ τελευταῖον καρφίον. Ἡ ἔρις ἦτο μᾶλλον φιλικὴ καὶ ταχέως διελύθη. Μετὰ τοῦτο ἐγένετο δέησις εὐχαριστήριος εἰς τὸν Θεόν, καὶ τότε εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐν τάξει ἔβγαλε τὸ καρφίον του. Ὅταν δὲ τὸ τελευταῖον ἐμπήχθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς εταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου, ὁ τηλεγράφος ἀνῆγγειλεν εἰς ἀπάσας τὰς Πολιτείας τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ γιγαντείου ἐκείνου ἔργου, ὁ δὲ κρότος τῶν τηλεδρόμων, ὁ ἥχος μυριάδων κωδῶνων, ἡ ἀναπέτασις σηματῶν, αἱ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις φαιεῖσαι δοξολογίαι ἐπλήρωσαν τὸ Κράτος μετὰ χαρᾶς. Ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐργασία εἶχον θριαμβήσει. Οἱ θεσμοὶ τῆς εἰρήνης καὶ εὐδοκίας ἐτέθησαν ἐπὶ μὲν ἡπείρου ἵνα ἐνώσωσιν οὐ μόνον τοὺς λαοὺς τῆς Ἀμερικῆς πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Ἀσίας εἰς μίαν ἀδελφότητα.

Ὅλα δὲ ταῦτα τὰ καλὰ ὑφείλει ἡ Ἀμερικὴ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον.

ΒΡΕΧΕΙ ΧΡΥΣΟΝ.

«ὦ! πόσον ἐπιθυμοῦν ὁ Θεὸς νὰ ἔδρεχε χρυσάφι, ἀντὶ νεροῦ!» ἐξέφωνήσεν ἡμέραν τινὰ βροχεράν ὁ μικρὸς Ἰωάννης εἰς τὴν θείαν του. «Τί λέγεις, θεῖτα, δὲν θὰ ἦτο λαμπρὸν πρᾶγμα; Ὅθ' εἴχομεν τότε χρήματα ν' ἀγοράζωμεν πᾶν ὅτι ἐπιθυμοῦμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! Ἐγὼ θὰ ἡγόραζον ἓν ἀμαξάκιον καὶ θὰ ἔξευγον εἰς αὐτὸ τὸν σκύλον μας Κάρολον. Ἡ δὲ Ἄννα θὰ ἡγόραζε ἓν κιβωτάκι μὲ χρώματα καὶ μὲ κονδύλια, διὰ νὰ ζωγραφίσῃ, καὶ ἡ μήτηρ μας δὲν θὰ ἦτο ἡναγκασμένη νὰ ἐργάζεται ποσῶς. ὦ, πόσον ὠραῖον θὰ ἦτο!

«Ἀλλὰ, παρατήρησεν ἡ θεία Κάρα, —τί θὰ κάμῃς χωρὶς τροφῇ; διότι χωρὶς νερὸν τίποτε δὲν ἀνέει.»

«Θὰ ἀγοράζωμεν τὴν τροφὴν μας,» εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

«Καλὰ· ἀλλ' ἂν ἔδρεχε χρυσάφι καθ' ὅλον τὸν κόσμον, ὅλοι οἱ ἀγροὶ θὰ ἐξηραίνοντο· δὲν θὰ ὑπῆρχε χόρτον, οὐδὲ κανὲν ἀπὸ τὰ ὠραῖα δένδρα, τὰ ὅποια τῶρα μᾶς προμηθεύουν τόσον ὠραῖες καὶ γλυκεῖς καρ-

πούς. Ὁ σίτος καὶ τὰ ἄλλα εἶδη, ἀπὸ τὰ ὅποια κατασκευάζομεν τὸν ἄρτον μας, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ βλαστάνωσι καὶ ἀξάνωσιν ὑπὸ τοιαύτῃ βροχῇ χρυσοῦ. Οἱ ποταμοὶ, οἱ ρύακες, τὰ πηγάδια θὰ ἐστεῖρουν· οἱ δ' ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα θὰ ἀπέθνησκον τῆς δίψης, ὅπως ἀποθνήσκουν τῆς πείνης. Ὁ χρυσὸς δὲν θὰ μᾶς ὠφέλει τότε τίποτε.

Ἐκτὸς τούτου ἐάν ὁ χρυσὸς ἦτο τόσον ἀφθονός ὥς τὰ χαλύκια, θὰ τὸν ἐκτιμῶμεν ὅσον καὶ ἐκεῖνα.

Τὰ χρήματα, τέκνον μου, — ἐπανελάβεν ἡ καλὴ θεία, — ὁ Θεὸς μᾶς δίδει πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προμηθεύωμεθα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ἡ ἐξυρόμεν δὲ, ὅτι μία καλὴ βροχὴ εἰς ἓνα τόπον εἶναι καλλίτερα παρὰ χιλιάδας ταλλήρων, διότι βοηθεῖ τὰ γενήματα καὶ τοὺς καρπούς ν' αὐξήσῃ καὶ ἀφοῦ ὠριμάσῃπωσι πωλοῦνται εἰς μεγάλας τιμὰς.»

Καὶ τῷντι ἐάν συλλογισθῶμεν καλῶς, θέλομεν εὑρεῖ, ὅτι ὁ οὐράνιος μας Πατὴρ ἔκαμε τὰ πάντα ἀκαλὰ λίαν· ναί, πολὺ καλλίτερον καὶ σφώτερον παρ' ὅτι ἡμεῖς ἡδυνάμεθα νὰ τὰ κάμωμεν. Ὅθεν πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονώμεν διὰ τοῦτο πᾶσαν ἡμέραν.

Ο ΧΩΛΟΣ ΚΥΩΝ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΑΣ.

«Μαμὰ καλὲ, ἔλα νὰ ἴδῃς τὸν γέρον Μιτροῦνο πῶς τρέφει τὸν χωλὸν Πλούτωνα!» ἐφώνασε πρωῒαν τινα ὁ μικρὸς Φραγκλῆνος εἰς τὴν μητέρα του.

Καὶ τῷ ὄντι, ὁ ἀγαθὸς κόραξ βλέπων τὸν δυστυχῆ